

— Ти сама виждашъ, че винаги съмъ заетъ. Ако бѣхъ свободенъ щѣхъ по-често да угаждамъ желанията ти.

Целгуба престана да плаче и пламна отъ новъ избликъ на негодувание.

— Заетъ! Че кога ли ти не си заетъ? Нѣма край... Най-напредъ все папата... Този папа ми бѣше станалъ по-умразенъ отъ дявола. Добре. Сега вече те коронясаха. Разпрата съ венгритѣ се свърши. Латинитѣ не ни закачатъ. Какви нови грижи самъ си измисляшъ? Само за да бѣгашъ отъ менъ! Да. Азъ виждамъ всичко! Ти не ме обичашъ, никога не си ме обичалъ! — и тя отново потѣна въ сълзи.

Калоянъ приближи до нея и се помъчи да улови ржката ѝ.

— Не е вѣрно. Целгубо. Гнѣвътъ те заселѣява...

Но тя издърпа грубо ржката си и го отблъсна.

— Съсипвашъ живота си и моя за праздни работи! Кой ще ти признае? Колкото признаха на братята ти... Гледай, гледай на какво си заприличалъ! Не ядешъ и не спишъ, губишъ здраве и сили по невъзможни работи... И боляритѣ сѣ вече недоволни... Негодуватъ...

— Отъ где знаешъ?

— Знамъ!

Царьтъ се замисли. Забрави досадата си отъ крамолата. Започна да се разхожда надлъжъ, и наширь изъ стаята. Унесенъ, забравилъ всичко наоколо си.

Съ бързи стѣпки, треперяща отъ ядъ, Целгуба излѣзе и отиде въ стаята си. Хвърли гривни и огърлие на земята, смъкна новата си руба, запрати я въ единъ жгълъ и като обори глава върху ложето си, дълго и неутешно плака.

Той бѣше отново сжщия. И никога нѣмаше да се измѣни...

А буйната ѝ кръвъ жадуваше необятни простори, блѣскави пиршества, турнири, звуци отъ рогъ, конски тропотъ, волна пѣсень...